

TÝDEN MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU
26.4. - 3.5. 2009

Téma: „Důvěra v Boží iniciativu a lidská odpověď“

**MODLITBA SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI.
ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ
A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU**

Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou
četná a svatá kněžská povolání,
která by udržovala živou víru
a střežila převzácnou památku tvého Syna
prostřednictvím kázání slova
a udílením svátostí,
jimiž, Otče, ustavičně obnovuješ své věřící.

Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře,
kteří budou pozornými a zapálenými strážci Eucharistie,
která je svátostí Kristova největšího daru
pro vykoupení světa.

Povolej služebníky tvého milosrdenství,
kteří by prostřednictvím svátosti smíření
rozdávali lidem radost ze tvého odpuštění.

Dej, Otče, ať církev s radostí přijímá
četné inspirace Ducha tvého Syna
a ať v učenlivosti vůči jeho ponaučením
pečuje o povolání ke kněžství
a k zasvěcenému životu.

Pomáhej biskupům, kněžím, jáhnům,
zasvěceným osobám i všem pokřtěným křesťanům,
aby věrně naplňovali své poslání
ve službě evangeliu.

O to prosíme skrze Krista našeho Pána. Amen.

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

Úvodní slovo

Náš týden modliteb za duchovní povolání před světovým dnem modliteb je důležitým znamením do dnešní životní kultury, která zdůrazňuje, že všeho se dá dosáhnout lidským úsilím a snažením. Dnešní člověk se opírá sám o sebe, o své síly a výkony. Naše modlitební úsilí je znamením jiné kultury, jiného myšlení: povolání si člověk sám nemůže dát. Je od Boha: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás...“ (J 15,16) „Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň...“ (Mt 9,38) Naše modlitební snažení je neseno hlubokou vírou, kterou chceme obnovit a prohloubit. Víme dobře, že Ježíšovi bylo líto zástupů, které byly jako ovce bez pastýře. Jak asi musí být Ježíšovi líto dnešních zástupů, které zcela postrádají víru, životní orientaci i pevný základ a nemá k nim kdo přijít... Tento základní nedostatek je ve světě zdrojem tolikeré bídy, utrpení a strádání...

Aby mohl dnes Ježíš činit zázraky a dávat povolání, očekává naši víru jako tehdy v Palestině: „Podivil se jejich nevěře a nemohl tam udělat žádný zázrak.“ (Mk 6,5-6) Prosme tedy Pána žní za nová kněžská, řeholní a vůbec duchovní povolání s opravdovou vírou. On ví, co potřebujeme, a čeká naše prosby, předkládané nebeskému Otci, „dárci všech dobrých darů“, s tímto postojem srdce. Prosme zvláště společně, v jednotě, vždyť on řekl: „ Za cokoli budete prosit mého Otce ve jménu mém, dá vám, neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich...“ (Mt 18:20)

Pán Ježíš proměnil rybáře od Galilejského moře, kteří často mysleli jen „na věci pozemské“, ohněm z nebe v muže plné Ducha sv., který je uskutečňovatelem všech Božích plánů. Jan Pavel II. nás ve svém apoštolském listu ke slavení Velkého jubilea 2000 vybídl, abychom ve 3. tisíciletí „znovu objevili působení Ducha sv. v církvi Boží dnes“ a abychom na něj spoléhali. Modleme se tedy „v Duchu a v Pravdě“ a prosme společně za dobré a zdravé rodiny, aby se otevřely přístupu Ducha sv., tj. pravé lásce, a vychovaly více dětí, z nichž by pak některé byly schopné přijmout povolání

k zasvěcenému životu. Prosme i za mládež – ať Duch sv. otevře jejich srdce, aby slyšeli Otcův hlas a radostně přijali povolání k pravé lásce.

A v neposlední řadě prosme za kněze, aby v síle Ducha sv. byli schopni vydávat silné svědectví o kráse života zasvěceného Bohu a druhým.

Když spojíme v trpělivosti a lásce s našimi modlitbami ještě oběti a skutky lásky a nebudeme pochybovat, budeme jistě vyslyšeni, vždyť Bůh nás nemůže svým slovem, které řekl, klamat a nechat dlouho čekat. On se nemění, i dnes je nekonečná láska. Tolik tedy při naší modlitbě záleží na našem postoji víry a lásky! Prosme ve vzájemném společenství církve na celém světě i v celém našem národě, ale spojme se i s tak velkou řadou našich národních světců, kteří se za náš národ přimlouvají zvláště v takovéto důležité záležitosti. Mocné přimluvě a ochraně Panny Marie, matky církve a matky kněží, uctívané v našem národě na tolika poutních místech, svěťme náš společný týden modliteb.

*Kardinál Miloslav Vlk
arcibiskup pražský*

PŘÍMLUVY

Milí bratři a sestry, jednomyslně a s důvěrou se obraťme v modlitbě k Bohu svému Otci, aby jeho milost stále obnovovala církev a působila změnu v lidech:

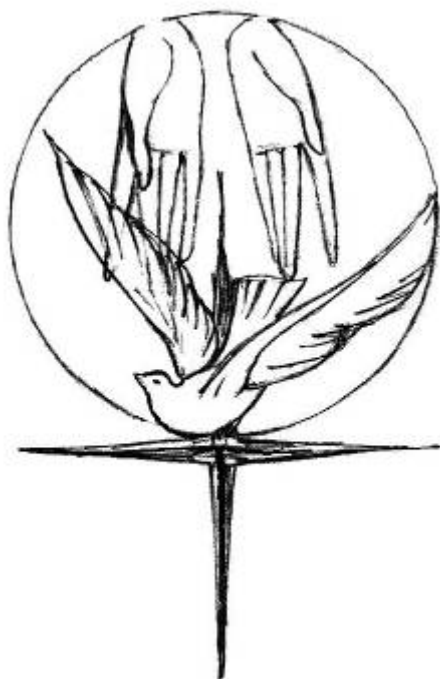
Pane, smiluj se!

- ⇒ Modleme se, aby v církvi nikdy nechyběli ti, kdo by v kněžské službě pracovali oddaně a s láskou na posvěcování Božího lidu.
- ⇒ Modleme se, aby v žádné křesťanské obci nechyběl pastýř, který by hlásal evangelium, slavil Eucharistii, vyučoval ve víře a posiloval trpící.

- ⇒ Modleme se, aby mladí muži, kteří cítí volání k řeholnímu životu, měli sílu překonat překážky a s radostí následovali Krista chudého a poslušného.
- ⇒ Modleme se, aby mladé dívky, které jsou Bohem povolány, pocítily radost z toho, že se zcela zasvětily Kristově lásce životem v rozjímání a ve skutcích lásky.
- ⇒ Modleme se, aby bylo dostatek poslů evangelia, kteří by hlásali Krista těm, kdo ho ještě neznají.

Přijmi, Pane, prosby své církve a tvé milosrdenství ať nám dá, v co se pro své nepatrné zásluhy neodvažujeme doufat. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

Četba z Písma sv.: Římanům 8, 14-27

Modlíme se za duchovní povolání. Je to správná odpověď na jejich potřebu. Děláme přece to, co nám poradil Pán Ježíš, který řekl: *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.*

My prosíme. Čeho chceme dosáhnout? Boha nemusíme přesvědčovat. On povolání připravil. On je už předem předurčil a povolal. Svatý Pavel v přečteném textu myslí víc na povolání celého společenství věřících ke spáse, ale jak povolání k víře, tak povolání ke službě v církvi, k výlučnému zasvěcení sebe Kristu a jeho evangeliu je závislé na svobodném přijetí povolaných. Snad bychom tedy měli prosit za ty povolané, aby povolání rozeznali a přijali.

Může mít povolaný strach přijmout povolání? Pavel ujišťuje: *Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?* Myslíme-li na to, co pro nás Bůh už vykonal, roste v nás jistota, která dává pokoj. Povolaný nepůjde do nejistoty. Bude se opírat o Boha. Ten bude jeho jistotou, ovšem pokud bude dělat to, co chce Bůh a ne on sám, pokud se bude sjednocovat s Bohem.

Půjde pak životem bez problémů? Rozhodně ne. Pokud bude věrně následovat Krista, potká i utrpení, odmítnutí, zradu, možná bičování – i když ne bičem, jen kritickým slovem. Úkol se někdy bude zdát těžký jako kříž, pod nímž se padá, ale nic z toho jej nemůže odloučit od Boží lásky projevené v Kristu Ježíši. Tam všude přece potká Krista. Když zůstane Kristu věrný, bude mít účast i na jeho vítězství. *Vždyť pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.*

Ale má Pán koho volat? Rodiče se pravdivě modlí za povolání v církvi, pokud jsou otevření životu a přijímají děti a tak je vychovávají, aby byly připraveny přijmout povolání. Jen ty děti, které zakusily Boží lásku, budou schopné ji dávat jiným. Ty, které zakusily mateřskou lásku, budou schopné milovat matku Církve a ty, které poznaly lásku otce v rodině, budou vnímavé k lásce Boha Otce

a zatouží osobně přispět k budování rodiny Božích dětí. Může to být pro rodiny těžké? Může, ale mohou být jisté, že pokud plní Boží přání, Bůh sám bude jejich oporou. Ani je nemůže žádná těžkost odloučit od Boží lásky.

Za nová povolání se modlí kněží a řeholníci, protože touží po spolupracovnících. My jsme povolání dostali. Jak je naplňujeme? K pravdivosti našich modliteb patří úsilí o věrnost povolání, o takovou jeho realizaci, aby naše štěstí z Boha a životní spokojenost byly povzbuzením pro ty, kdo o duchovním povolání uvažují. Vyžaduje to snad naši obnovu, navrácení k první lásce? Bude to náročné? *Těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.*

Mladí lidé mají rádi vysoké ideály, chtějí něčeho dosáhnout, dívají se na vzory a jejich přijetí okolím. Dřív, než se rozhodnou, pozorují v jakých podmínkách žijí dnešní kněží, jaké mají spolupracovníky, jaký zájem je o jejich službu, jaké společenství církve kolem nich roste. Jaká atmosféra je v klášteře, jak smysluplná je jeho činnost. Naše dnešní modlitba bude jistě účinnější, když se přičiníme, aby tichý hlas Božího volání povzbudil pohled mladých na kousek církve nesoucí naději.

*Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký*

PŘÍMLUVY

Modleme se společně k Pánu:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Prosme za mír od Boha sestupující, za Boží lásku a milost a za spásu našich duší.
- ⇒ Prosme za jednotu všech Božích církví.
- ⇒ Prosme za pokoj a dary Ducha svatého pro našeho papeže Benedikta XVI., našeho biskupa N., všechny kněze, jáhny a celý křesťanský lid.

- ⇒ Prosme, aby se na všech úrovních projevovala, rozvíjela a sílila opravdová láska k církvi.
- ⇒ Prosme, aby vzájemná spolupráce uvnitř církve byla oporou těm mužům a ženám, kteří chtějí následovat Krista nerozděleným srdcem.
- ⇒ Prosme za všechny trpící a nemocné, ať jejich modlitby a oběti přinesou trvalý užitek v životě národa i církve.

Smiluj se nad námi a ochraňuj nás, Bože; shlédni na přímlyvy Bohorodičky Panny Marie a našich svatých bratří a sester a vyslyš naše prosby skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

Četba z Písma sv.: Římanům 8, 28-39

*Boží povolání dané člověku je jisté a nezvratné.
Je to šťastný dar.*

Jaké štěstí je to: být povolán! Samozřejmě, že Bůh sám jednotlivého člověka povolává a je vždycky s tím spjata jistota, že se na člověka obrací s důvěrou. Být Bohem povolán znamená mít jeho důvěru. To je to veliké štěstí. Sv.Pavel podrobně popisuje proces Božího jednání: vyvolence si Bůh nejprve rozlišil, pak je předurčil, a když je předurčil, pak je povolal, a když je povolal, také je ospravedlnil, a když je ospravedlnil, uvádí je do slávy. Až nás dojíhá množství jednotlivých Božích kroků nám v ústřety. Může vůbec někdo z nás někdy říci, že na nás Bůh zapomněl, že o nás už nestojí, že Mu už na nás nezáleží? Nikoliv! Žijeme neustále v péči Boží a z Jeho důvěry. Je to ale na nás vidět? Je v nás jiskra žhavého zájmu o Boží věc? Mohou mladí lidé, vážně přemýšlející o svém životě, na nás spatřit radost z mimořádné Boží pozornosti vůči nám? Jsou nám přece svěřeny ty nejvznešenější ideály! Ty se nedají skrýt.

Sv. Pavel všem vyvolencům vyjmenovává další nádherná ujištění: Bůh nám daroval svého Syna, tedy to nejdražší, co má. Co jiného a většího a cennějšího můžeme mít a chtít? V jakémkoliv nebezpečí, při pomluvách a jiných nepřátelstvích se vyvolených zastává sám Bůh. A co by mohlo způsobit či kdo by mohl způsobit, aby nás Kristus přestal mít rád? Nic a nikdo! Jsme však s to přesvědčivě říci, že my se nikdy Krista nezřekneme?

V týdně modliteb za zasvěcená povolání nás, už povoláné, sugestivní myšlenky sv.Pavla možná až šlehnou. V době, ve které - zdá se - bereme otázku nových duchovních povolání až příliš na lehkou váhu a o povolání k zasvěcenému životu se s mladými lidmi někdy bojíme nebo stydíme mluvit jasně a zřetelně, snad abychom nevypadali jako „klerikálové“ nebo abychom se někoho až moc nedotkli, šlehnutí svatopavelského meče potřebujeme jako soli! Kristus, když povolával, váhavě nekličkoval. Mluvil stručně a výstižně: Pojď za mnou! A oni šli, protože s takovou důvěrou se na

ně ještě nikdy nikdo neobrátil. Tentýž Pán se obrátil jednou i na nás. I my jsme šli a stále jdeme, i když třeba klopýtáme. Tento Pán by se jistě rád obrátil i na naše mladé přátele. Pomůžeme jim, podpoříme je, povzbudíme je? Dopřejeme i jim účast na nejvznešenějších ideálech?

*Mons. Jan Baxant
biskup litoměřický*

PŘÍMLUVY

*Láska Krista, dobrého pastýře, přesahuje naše chápání.
S důvěrou mu předložme své prosby:*

Pane, smiluj se!

- ⇒ Pane Ježíši, plný lásky a smilování, odpusť své církvi její slabost a dej jí sílu, aby ti vydávala opravdové svědectví lásky Kristovy.
- ⇒ Vlož do srdcí svých vyvolených touhu po hlásání evangelia a pošli nové dělníky na svou vinici.
- ⇒ Učiň, ať stále hlouběji pronikáme k poznání tvé lásky, kterou nám projevuješ svou přítomností v Eucharistii.
- ⇒ Dej nám milost, abychom se dovedli ztišit a naslouchat tvému hlasu.
- ⇒ Učiň z našich rodin společenství křesťanského života, schopná přijmout a doprovázet růst povolání k duchovnímu stavu.
- ⇒ Otevři srdce všech hlasatelů evangelia ke vzájemné spolupráci pro sdělování spásy.
- ⇒ Pomáhej nám všem, abychom hlásali evangelium nejen slovy, ale především životem, a dovedli rozpoznat potřeby doby a přijmout nové úkoly.

Pane, ty víš, co potřebujeme, smiluj se tedy a dej nám hojnost svých darů. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

Četba z Písma sv.: Římanům 10, 8-17

Milí mladí přátelé,

nikdo z Vás asi nepochybuje o síle modlitby. Sám Pán Ježíš nás upozorňuje nebo vyzývá, abychom se modlili bez ustání. A když něco potřebujete, prostě a bude Vám dáno. Také si jistě uvědomujeme, jak je důležité zvěstovat Slovo Boží, které, ať kdo chce nebo nechce, je vždy Slovem věčného života. Svatý Pavel v listě Římanům říká jasně: „Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, dojdeš spásy“ (Řím 10,9). Nedávno jsem v Ostravě potkal skupinku baníkovských fandů a v duchu jsem si říkal: jste ještě vůbec oslovitelní? Pak mne ale pronásledovala další myšlenka: už je někdo vůbec kdy oslovil? Ono totiž uvěřit neznamená najednou mít ve všem jasno. Uvěřit v Boha a mít tedy na dosah spásu je záležitost milosti Ducha svatého.

Víra je dar. A jak víme, dar se dává. Ano, dává ho Bůh, ale skrze Bohočlověka, který je také Slovo a lidskou přirozenost vzal na sebe proto, abychom všichni mohli dosáhnout spásy. Svatý Pavel v oné už zmiňované 10. kapitole listu Římanům dále rozvíjí myšlenku, která nesmí zapadnout. Verš 14. říká: „Jak ho však mohou vzývat, když v něho neuvěřili? A jak v něj mohou uvěřit, když o něm ještě neslyšeli? Jak o něm však mohou slyšet bez hlasatele? Ale jak mohou hlásat, když nebyli posláni?“ Tady si musíme připomenout další slova Pána Ježíše: „Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“

Co jiného to znamená než jasnou výzvu pro nás všechny, jak pomoci tomuto světu, aby přijal evangelium, podle něj žil, a tím nacházel východiska ze svých problémů. Je to jednoduché. Každý den přednášejme vroucí prosbu: Pane, pošli dělníky na svou žeň. Poslání hlasatele je jistě také věcí Boží milosti. Prosíme, Bůh slyší naši prosbu a někoho konkrétního vybízí: jdi i ty na mé pole.

Jenomže tady bývá často problém. Umím naslouchat Božímu volání? Už jsem někdy zvažoval, že mě třeba Pán volá? Možná dělám, že neslyším, ale to je pak docela průšvih. Pán mě volá a já dělám, že neslyším. To není moc fér. Jednak Bůh měl se mnou své plány, skrze které mě chtěl učinit šťastným. Jenže já jsem měl svůj plán, který neodpovídal Jeho plánu. Mohu ale pak být šťasten?

Mladí přátelé, mohu Vás ujistit, že po sedmatřiceti letech své kněžské služby jsem neměl nejmenší důvod si říkat, že jsem šel špatnou cestou. Byť na té cestě člověk potkal spoustu překážek a třeba i nenávistných projevů, vždy to bylo pro jméno Kristovo, a jsem rád, že i přes to všechno jsem poslechl Boží hlas, který mě volal: Jdi na mou vinici. Jsem na ní dodnes a opravdu šťastný. Podobně to přeji i Vám, kteří se rozhodnete následovat pozvání, jímž Vás Bůh posílá na svou žeň. A všechny ostatní prosím o vytrvalost v této přímluvné modlitbě.

*Mons. František Václav Lobkowicz OPraem
biskup ostravsko-opavský*

PŘÍMLUVY

Z celé duše a z celého srdce všichni volejme k Pánu:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Daruj své církvi pokoj a jednotu.
- ⇒ Žehnej našemu papeži i všem biskupům.
- ⇒ Veď teology a zpovědníky svým Svatým Duchem.
- ⇒ Žehnej všem bohoslovcům a jejich učitelům.
- ⇒ Posiluj nás svou milostí, aby farnosti byly společenstvími žitého evangelia.
- ⇒ Posiluj svou milostí rodiny, aby vytvářely dobré podmínky pro vznik a růst nových povolání k duchovnímu životu.

- ⇒ Posiluj svou milostí všechny, kdo se ti zasvětili, aby řeholní společenství vyzařovala do světa Kristova Ducha.
- ⇒ Povzbuď trpící a opuštěné lidi a dej, aby našli u křesťanů pochopení a pomoc.
- ⇒ Dej, aby ti, kteří se vyčerpali prací pro evangelium, dosáhli slávy Království.

Bože, ty můžeš učinit mnohem víc, než oč prosíme. Buď tobě sláva v církvi skrze Ježíše Krista po všechny věky. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

Četba z Písma sv.: 1 Korintským 1, 20-31

Při úvahách o povolání ke kněžství nebo zasvěcenému životu se objevují různé myšlenky těch, kdo se cítí povoláni, i těch, kdo je sledují. Předpokladem je samozřejmě prostá a čistá víra v Krista Pána.

Vždycky je to prostředí Církve, v níž se člověk o Kristu dozvídá a kde hledá odpověď, zda jde o opravdové povolání, nebo jen nápad a hnutí mysli. Snad nikdo nedomýšlí a nemůže domyslet, co vlastně rozhodnutí pro Krista v důsledcích znamená. A tak je nutné vyjasnit si své úmysly, jejich souvislosti a skutečné předpoklady k trvalému zasvěcení.

Často mnoho nadaných a úspěšných studentů ani nenapadne, že by se mohli stát kněžími nebo řeholníky. Leckdo se zase lehce nadchne, jiný se obtížně motá na místě sám se sebou.

Církev má zkušenost.

S uměleckým talentem jdeme do konkurzu. Když tíhneme k pomoci nemocným, jdeme na medicínu. S šikovností rukou jdeme na řemeslo atd. ...

Když máme zájem o Krista Pána, pojďme ke knězi. Když máme zkušenost s nějakou osobou nebo skupinou, v jejímž středu je Kristus, už jsme blízko.

S vnitřním nepokojem, zda jít nebo nejít cestou zasvěceného života, mám hledat pokojné řešení s knězem nebo řeholní osobou.

Při dlouhodobém zájmu o to, co přináší život z víry, se svěřme knězi. Ptejme se na to, co Církev teď žije či v dějinách žila. Co je pravda, co předsudky? Zeptejme se! Udělejme si jasno s někým, kdo tomu rozumí!

Pojďme se modlit! Pán Bůh slyší. Pánu Bohu záleží na tom, abychom se vyznali v Jeho hlasu a ve svém nitru. A ve světě. Nebojme se ptát a v tichu a pokoře si věci s knězem nebo řeholní osobou srovnáme.

Nedejme tolik na to, co kdo o nás říká nebo co si o nás myslí.
Snažme se pochopit, co po nás chce Pán Bůh.

*Mons. Jiří Paďour OFM Cap.
biskup českobudějovický*

PŘÍMLUVY

Prosme společně Pána o jeho dary a volejme:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Prosme za naši víru, aby ji Pán udržel v čistotě.
- ⇒ Prosme za naši lásku, aby byla znamením Boží lásky k lidem.
- ⇒ Prosme za naši církev, aby ji Pán dovedl k jednotě.
- ⇒ Prosme za našeho papeže Benedikta XVI., aby ho Pán vedl svým Svatým Duchem.
- ⇒ Prosme za naše biskupy, kněze a jáhny, aby jim Pán dal vytrvalost a horlivost.
- ⇒ Prosme za všechny věřící, aby vydávali svědectví evangeliu každodenní prací.
- ⇒ Prosme za řeholníky a řeholnice, aby kontemplací nacházeli poznání Krista, svým životem rostli do jeho podoby, misijním úsilím šířili evangelium do světa a milosrdnou láskou pomáhali trpícím.
- ⇒ Prosme za ty, kdo hledají svou životní cestu, aby u křesťanů našli pomoc.
- ⇒ Prosme za rodiny, aby byly dobrým prostředím pro rozvoj povolání k zasvěcenému životu.

Pane, víme, že bez tebe nemůžeme nic učinit. Děkujeme ti za to, že se za nás u Otce stále přimlouváš, a chceme tě chválit na věky věků. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

PÁTEK - 1. května 2009

Četba z Písma sv.: Efezským 1, 2-14

V roce apoštola Pavla, který je prototypem řeholního nasazení ve službě evangeliu, vybrali jste z Písma úsek z listu Efezanům.

Adresáti jsou „svatí“ z Efezu, to je věřící v Kristu Ježíši. Svatí, to znamená v řeči Písma *jiní, Boží – Bohu patřící*. Bůh, „který je“, je jediný Svatý. Svatý je jeho jméno, které mu dává prorok Izaiáš. Spolu s ním denně při slavení Eucharistie opakujeme: „Svatý, Svatý, Svatý!“ Být svatý, být jiný, být Boží, to je být ponořen do Božího tajemství. On nám „dal poznat tajemství své vůle“ (Ef 1, 9). Být jiný znamená žít tajemství, které není každému srozumitelné, ale není odpudivé. Nesmíme zaměňovat tajemství našeho řeholního života za tajnůstkářství či podivínství. Musíme být „svatí a neposkvrnění v lásce“.

Jak aktuálním zůstává dekret II. vatikánského koncilu *Perfectae Caritatis! Deus Caritas est – Bůh je Láska*. Naše tajemství, sestry a bratři, je tajemství lásky, Boží lásky. Tento jiný Boží život není možný bez víry v Ježíše Krista. V něm se Bůh navždy setkal s člověkem. Víra, jediné ona je tím Božím světlem, které nám dává porozumění tajemství, které je Boží, ale i naše. On nás vyvolil už před ustanovením světa (Ef 1, 4). To je druhé tajemství – tajemství člověka. Velký barokní básník, řeholník, jezuita F. Bridel ve své básni *Co Bůh, člověk?* začíná slovy: „Co jest Bůh? Duše odpočinutí!“

Zasvěcený život je velkou metaforou, ve které proleskuje skutečná krása a velikost Boha v údělu člověka povoláního a vyvoleního k dokonalému životu s Bohem a v Bohu. „Vtiskl svou pečeť Duch zaslíbení, onen Duch Svatý“ (Ef 1, 13). V Bohu Trojjediném toto tajemství znamená být vnořen do tajemství Nejsvětější Trojice. Touto pečetí se stáváme novým Izraelem a k tomu dostáváme sedmero požehnání, kterým je přečtený úryvek začátku listu apoštola Pavla do Efesu, hlavního města provincie Asie.

Číslo sedm je číslem dokonalosti, přičemž číslo tři symbolizuje Boha a číslo čtyři svět. Hojnost Boží milosti zjevuje sama Boží slávu.

(Doporučuji vám přečíst si komentář k této perikopě z českého překladu Jeruzalémské bible v XVII. svazku.)

Řeholní život nemůže být životem nepochopených, nedocenených či nedozrálých asketů. Ne slabý člověk, ale Bůh je zárukou našeho života.

✠ *Mons. Dominika Duka O.P.*
biskup královéhradecký

PŘÍMLUVY

Bůh je náš Otec, který ví, co potřebujeme. S důvěrou mu předložíme své prosby:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Nebeský Otče, dej všem věřícím ducha odpovědnosti za církev a svět.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať si uvědomujeme starost církve o evangelizaci světa.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať začneme především u sebe a své rodiny.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať mladí lidé mohou číst evangelium z našeho všedního života.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať čerpáme denní sílu ke křesťanskému životu v setkání s tebou ve čtení Písma, v modlitbě a kontemplaci.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať při slavení Eucharistie nepropadneme pocitu zevšednění.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať neoslabujeme účinky svátostí nevnímavostí srdce.

Otče nebeský, tys poslal svého Jednorozeného, aby žil náš lidský život a vydal se za nás na kříži. Tvůj Syn Ježíš posílá i nás do

celého světa, abychom zvali nové bratry a sestry do tvého Království. Povoldej dostatek dělníků pro tento úkol, buď s námi, kteří už jdeme za tvým hlasem, a posiluj nás na cestě, abychom vydávali dobré svědectví. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

SOBOTA - 2. května 2009

Četba z Písma sv.: Efezským 1, 17-23

Zamysleli jste se už někdy pořádně nad tím, jak velikým darem, jak velikou milostí je víra? Když kolem sebe vidíme, kolik lidí dar víry nemá, měli bychom být hodně vděční za to, že právě my jsme ho dostali.

A ještě mnohem méně je těch, které Bůh volá ke kněžství nebo k životu zasvěcenému slibem čistoty, chudoby a poslušnosti.

Často se ptám: Pane, čím jsem si zasloužil, že sis vybral zrovna mne? Vždyť mnozí jsou mnohem lepší než já! Kdo se za mne modlil, že jsem v sobě zaslechl tvůj hlas a měl odvahu říct ano? A kolik lidí mne až dosud provázelo a provází svými modlitbami, abych i uprostřed životních zkoušek a těžkostí ti zůstal věrný, při selháních měl vždy sílu povstat a jít dál a vytrvale usiloval o to, abych byl takový, jakého mne chceš mít? To vše je nezasloužený a nepochopitelný dar! Ale dar vyprošený a vyprošovaný!

Kolik lidí se asi musí modlit a obětovat, aby se objevilo, vyrostlo a dozrálo kněžské nebo řeholní povolání? To je tajemství, to ví jen Bůh. My však dobře víme, jak moc nám chybějí kněží, jak moc potřebujeme nové řeholníky a řeholnice v pestrosti a rozmanitosti jejich obdarování a charizmat, aby víra v naší zemi mohla opět rozkvést a zesílit!

A tak se za to modleme, prosme a přinášejme oběti. A čkejme. Když se zrno zaseje, také se musí čekat, než přijdou žně a bohatá úroda. Dá Bůh, že i u nás taková duchovní úroda zase přijde. A třeba to ani nebude tak dlouho trvat, když budeme v modlitbách a obětech věrní a vytrvalí.

Vyprošuji vám tuto věrnost a vytrvalost.

Váš

*Mons. František Radkovský
biskup plzeňský*

PŘÍMLUVY

Ježíš Kristus je hlasem živého Boha a zve nás k následování. Svěřme se jeho vedení a volejme i my k němu, vždyť jemu na nás záleží.

Prosíme tě, vyslyš nás!

- ⇒ Pane, dej nám živou víru, abychom byli schopni vydávat svědectví každým dnem.
- ⇒ Pane, učiň nás novým lidem, následovníky tvých šlépějí a tvůrci pokoje v tomto neklidném světě.
- ⇒ Pane, odpusť naše selhání a dej nám odvahu zvolit si tvé evangelium za směr svého života a činnosti.
- ⇒ Pane, vzbud' v mnoha mladých mužích a ženách nadšení pro následování tebe v čistotě, chudobě a poslušnosti.
- ⇒ Pane, dej, ať křesťanské rodiny vytváří dobré podmínky pro vznik a růst povolání ke kněžství a zasvěcenému životu.
- ⇒ Pane, učiň, abychom v jednotě s našimi biskupy byli všichni vzájemně spojeni upřímnou křesťanskou láskou a sešli se jednou ve tvém Království.

Bože, děkujeme ti, že jsi nás povolal a že bereš vážně naše snažení. Dej nám odvahu s nadšením následovat tvého Krista, aby svět poznal, že ty jediný jsi Bůh a že srdce člověka je nepokojné, dokud nespočine v tobě. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

**POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI.
K 46 . SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
3. KVĚTNA 2009 – 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

Téma: „Důvěra v Boží iniciativu a lidská odpověď“

Drazí spolubratři v biskupském a v kněžském úřadu,
milí bratři a sestry!

U příležitosti nadcházejícího Světového dne modliteb za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, který proběhne 3. května 2009, čtvrtou neděli velikonoční, bych rád pozval všechny Boží lid k tomu, aby se zamyslel nad následujícím tématem: *Důvěra v Boží iniciativu a lidská odpověď*. V církvi je třeba neustále naslouchat, jak Ježíš připomíná učedníkům: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Mt 9,38) Proste! Důrazná Pánova výzva objasňuje, že modlitba za povolání musí být ustavičná a plná důvěry. Jen pokud je křesťanské společenství prodchnuté modlitbou, může totiž skutečně „mít větší víru a naději v Boží iniciativu“ (Posynodální apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis*, 26).

Povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu je zvláštní božský dar, který je zasazen do velkého plánu lásky a spásy, který má Bůh pro každého člověka i pro celé lidstvo. Apoštol Pavel, kterého si zcela zvláštním způsobem připomínáme nyní v roce svatého Pavla u příležitosti 2000. výročí jeho narození, píše v dopise Efesanům: „Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce“ (Ef 1,3-4). Ve všeobecném povolání ke svatosti vystupuje zvláštní Boží iniciativa, prostřednictvím níž si Bůh volí některé k tomu, aby těsněji následovali jeho Syna a byli jeho přednostními služebníky a svědky. Božský Mistr povolal osobně apoštoly, „aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy“ (Mk 3,14-15). Oni sami přijali do svého okruhu další učedníky, věrné spolupracovníky v misionářské službě. A tak během staletí v odpovědi na Pánovo volání a v připravenosti k působení Ducha svatého vstoupilo nespočetné množství kněží a osob zasvěceného života zcela do služeb evangelia. Chceme děkovat Pánu, že i dnes povolává další dělníky na svou vinici. Jestliže se skutečně v několika regionech Země objevuje nedostatek kněží, který vzbuzuje obavy, a potíže a překážky doprovázejí cestu církve, přesto v nás žije neotřesitelná jistota, že si ji Pán bezpečně vede cestami dějin až ke konečnému dovršení Božího království. Svobodně volí osoby každé kultury a každého věku podle nevyzpytatelných plánů své milosrdné lásky a zve je k následování. Naší povinností je proto neustálou modlitbou uchovávat živě toto volání božské iniciativy v rodinách a farnostech, v hnutích a v apoštolsky činných společnostech, v řádových společenstvích a ve všech člancích diecézního života. Musíme se modlit, ať roste všecken křesťanský lid v důvěře v Boha - v přesvědčení, že „Pán žně“ nepřestane volat mnohé, aby ze svobodné vůle nasadili svůj život k bližší spolupráci s ním na díle spásy. A ze strany povoláných se požaduje pozorné naslouchání a moudré rozhodnutí, velkodušný a ochotný souhlas s božským plánem, vážné prohloubení toho, co patří k povolání ke kněžství a k řeholnímu životu, aby to bylo zodpovědně a přesvědčivě naplněno. Katechismus katolické církve právem připomíná, že svobodná Boží iniciativa požaduje svobodnou odpověď člověka: kladnou odpověď, která vždy předpokládá, že plán, který má Bůh s každým člověkem, bude přijímán a sdílen. Odpověď, která se

chopí iniciativy Pánovy lásky a která se pro povolané stane závazným morálním nárokem, vděčným uctíváním Boha a plnou spoluprací na plánu, který Bůh v dějinách uskutečňuje (srov. č. 2062).

Když uvažujeme o tajemství eucharistie, které v nejvyšší míře vyjadřuje svobodný dar, udělený Otcem v osobě jednorozeného Syna pro spásu lidí, a rovněž i o úplné a odevzdané Kristově ochotě zcela vyprázdnit „kalich“ Otcovy vůle (srov. *Mt* 26,39), pak lépe porozumíme tomu, jak „důvěra v Boží iniciativu“ formuje a propůjčuje hodnotu „lidské odpovědi“. V eucharistii, dokonalém daru, který přeměňuje plán lásky ve spásu světa, se Ježíš odevzdává ze svobodné vůle pro záchranu lidstva. „Církev“ – napsal můj drahý předchůdce Jan Pavel II. – „nedostala eucharistii od Krista, svého Pána, jako jeden dar z mnoha, byť velmi cenný, nýbrž jako *dar par excellence*, neboť Kristus dává sám sebe, svou osobu ve svém lidství a též své dílo spásy“ (Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, 11).

Pokračovat v tomto tajemství spásy po všechna století až ke slavnému Pánovu návratu je určeno kněžím, kteří mohou uvažovat v eucharistickém Kristu o vznešeném vzoru „dialogu povolání“ mezi svobodnou iniciativou Otce a Kristovou odpovědí plnou důvěry. Ve slavení eucharistie Kristus sám koná v těch, které si vyvolil za služebníky. Podpírá je, aby se jejich odpověď mohla rozvíjet do dimenze důvěry a vděčnosti, která zažene všechen strach, přestože zkušenost vlastní slabosti je silnější (srov. *Řím* 8,26-30) a prostředím poznamenané neporozuměním nebo dokonce pronásledováním je nevlídnější (srov. *Řím* 8,35-39).

Vědomí spásy skrze Kristovu lásku, které přibližuje každá mše svatá věřícím a zvláště kněžím, v nich musí vyvolat důvěryplné odevzdání se Kristu, který za nás obětoval svůj život. Uvěřit v Pána a přijmout jeho dar vede tedy k odevzdání se mu s vděčným srdcem a k souhlasu s jeho plánem spásy. Pokud se tak stane, pak „povolaný“ rád opustí všechno a odebere se do školy božského Mistra; poté začíná plodný dialog mezi Bohem a člověkem, tajemné setkání mezi láskou Pána, který volá, a svobodou člověka, který mu v lásce odpovídá, zatímco v jeho srdci zaznívají Ježíšova slova: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý“ (*J* 15,16).

Toto pletivo lásky z božské iniciativy a lidské odpovědi je také

obsaženo a podivuhodně se zpřítomňuje v povolání k zasvěcenému životu. Druhý vatikánský koncil připomíná: „Evangelní rady čistoty zasvěcené Bohu, chudoby a poslušnosti mají podklad v Pánových slovech a v jeho příkladu a jsou doporučovány od apoštolů, církevních Otců, učitelů a pastýřů. Jsou proto dar Boží, který církve přijala od svého Pána a s jeho pomocí ho stále uchovává (Konstituce *Lumen Gentium*, 43). Také zde je Ježíš opět naprostým vzorem dokonalého a důvěryplného souhlasu s Otcovou vůlí, na nějž musí pohlížet každá zasvěcená osoba. Jím přitahováno opustilo od prvních století křesťanství mnoho mužů a žen rodiny, majetek, materiální bohatství a všechno to, co je z lidského pohledu hodno úsilí, aby Krista velkodušně následovali a bez kompromisů žili jeho evangelium, které se pro ně stalo školou radikální svatosti. Také dnes nastoupilo mnoho takových náročnou cestu dokonalosti podle evangelia a uskutečňují své povolání sliby evangelních rad. Svědectví těchto našich bratří a sester v kláštorech kontemplativního života a stejně tak v kongregacích apoštolského života připomíná Božímu lidu „to tajemství božího království, které již v dějinách působí, ale očekává dosud své završení v nebesích“ (Posynodální apoštolská adhortace *Vita consecrata*, 1).

Kdo se může považovat za důstojného vzít na sebe kněžskou službu? Kdo se může chopit zasvěceného života, pokud se přitom spolehne jen na lidské schopnosti? Je dobré ještě jednou zdůraznit, že odpověď člověka na Boží volání – pokud si je člověk vědom toho, že se Bůh sám chopí iniciativy a že také dokončí svůj plán spásy – nikdy nepřijme formu úzkostlivého zúčtování líného služebníka, který ze strachu ukryje svěřenou hřivnu do země (srov. *Mt* 25,14-30). Spíše se projeví ochotným přijetím Pánova pozvání – jako u Petra, který se nezdráhal uvěřit jeho slovu a znovu nahodit síť, ačkoli celou noc pracoval a nic neulovil (srov. *Lk* 5,5). Aniž by se i jen v nejnepatrnějším vzdal osobní zodpovědnosti, stává se tak svobodná odpověď člověka Bohu „spoluodpovědností“, odpovědností v a s Kristem, z moci působení jeho svatého Ducha. Stává se společenstvím s Kristem, které nás uschopňuje přinášet bohaté ovoce (srov. *J* 15,5).

Příkladná lidská odpověď, plná důvěry v Boží iniciativu, je velkorysá a dokonalá „amen“ Panny z Nazareta, jež vyslovila s pokorným a rozhodným souhlasem k plánům Nejvyššího, které jí sdělil nebeský posel (srov. *Lk* 1,38). Svým ochotným „ano“ se mohla

stát Boží matkou, matkou našeho Spasitele. Toto první „fiat“ musela Maria opakovat později ještě mnohokrát, až k vrcholnému bodu ukřižování Ježíše, kdy „stála u kříže“, jak píše evangelista Jan, a měla účast na strašlivé bolesti svého nevinného syna. A právě z kříže ji nám Ježíš odevzdal za matku a nás jí svěřil za děti (srov. J 19,26-27), za matku zvláště kněžím a zasvěceným osobám. Jí bych rád svěřil všechny, kteří pocítili Boží volání vydat se na cestu ke kněžskému úřadu nebo k zasvěcenému životu.

Milí přátelé, nebudte skleslí kvůli těžkostem a pochybnostem; spoléhejte se na Boha a následujte věrně Krista, a budete svědky radosti, která pramení z vnitřního sjednocení s ním. V napodobení Panny Marie, kterou velebí všechna pokolení, protože uvěřila (srov. Lk 1,48), se snažte vši duchovní silou uskutečňovat plán spásy nebeského Otce tím, že si ve svém srdci uchováte schopnost žasnout a vzývat toho, který má moc učinit „veliké věci“, neboť jeho jméno je svaté (srov. *tamtéž* 1,49).

Z Vatikánu, 20. ledna 2009

Benedikt XVI.

PŘÍMLUVY

Milí bratři a sestry, jednomyslně a s důvěrou se obraťme v modlitbě k Bohu svému Otci, aby jeho milost stále obnovovala církev a působila změnu v lidech:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Modleme se, aby v církvi nikdy nechyběli ti, kdo by v kněžské službě pracovali oddaně a s láskou na posvěcování Božího lidu.
- ⇒ Modleme se, aby v žádné křesťanské obci nechyběl pastýř, který by hlásal evangelium, slavil Eucharistii, vyučoval ve víře a posiloval trpící.

- ⇒ Modleme se, aby mladí muži, kteří cítí volání k řeholnímu životu, měli sílu překonat překážky a s radostí následovali Krista chudého a poslušného.
- ⇒ Modleme se, aby mladé dívky, které jsou Bohem povolány, pocítily radost z toho, že se zcela zasvětily Kristově lásce životem v rozjímání a ve skutcích lásky.
- ⇒ Modleme se, aby bylo dostatek poslů evangelia, kteří by hlásali Krista těm, kdo ho ještě neznají.

Přijmi, Pane, prosby své církve a tvé milosrdenství ať nám dá, v co se pro své nepatrné zásluhy neodvažujeme doufat. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

